

FRANCI KEK

SMEJEM SE BOLJ POREDKO

Zelo luciden je. Deluje umirjeno. Imam občutek, da tudi zelo pomirjeno z življenjem. Pravzaprav je vtise o njem kar težko ujeti v teh nekaj uvodnih vrstic. Večina ga pozna po humorju, skritih kamerah, filmih, politiki ... Franci Kek, Dolenjec z velikim ustvarjalnim potencialom, nedvomno tudi potrjuje pravilo, da je humor domena inteligentnih ljudi. Je pa tudi zelo srčen. In sploh fajn sogovornik.

MAJA FURMAN, FOTO: PETER ŠKRLEP, MATEJA PANTER

Dobro je, da nimam obveznega urnika, slabo pa, da ni redne plače. Vedno si nekoliko v stiski, ali bo v prihodnosti dovolj dela in plačila.

o Morda je bilo moje pričakovanje, da mi boste ob srečanju že na začetku povedali kakšno šalo, precej naivno. Pa vendarle, zelo ste resni ...

Se dogaja, da kdo reče: »No, zdaj boš pa ti nekaj hecnega povedal.« Po navadi jih razočaram, saj več kot dveh vicev ne znam. Spomnim se, ko je v mestu pristopila neka gospa in nagovorila ženo: »Joj, gospa, kako je pa vam lušno. Ves čas se smejete. Veste, morte ga zelo mirkat.« Žena ji ni ravno primavala. Morda sem doma nekoliko siten. Sicer pa je bilo že vseh mogočih dogodivščin in pripetljajev. V glavnem sem jih že pozabil, tako da mi občasno kdo pove kakšno zgodbo. Večinoma jim verjamem.

Velikih ciljev ni več, pred menoj so le še majhna zadovoljstva. Ne čutim, da bi lahko naredil nekaj večjega, kot je bilo 17 zaporednih Rock Otočcev in 150 skritih kamer.

o Pred kratkim ste končali snemanje humoristične serije *Za hribom*, v kateri igrate vaškega policaja Stanka Kavko. Kako je bilo ustvarjati serijo? Ste radi pred objektivom kamer?

Na snemanjih vedno uživam, saj gre za kreativno delo. Nekoliko mi je žal le, da ni bil z nami tudi moj igralski sopotnik Sašo Đukić, ki je še veliko boljši igralec od mene, pa sem že jaz dober. (smeh) Sicer pa sem poleg igranja opravljal tudi delo nekakšnega lektorja. Ker dogajanje poteka v namišljeni dolenski vasi, naj bi igralci govorili narečje, ki je prisotno v okolici Novega mesta. Mislim, da je s tem produkcijska ekipa naredila velik korak k doslednosti, ni pa bila realizacija vedno stoodstotna. Če je namreč igralec, kar se narečja tiče, nekaj napačno povedal v zadnjem poskusu, zaradi tega nismo ponovili snemanja celega prizora. Nekateri so tudi manj dovzetni za nasvete, nekateri bolj. Ta delovna naloga je bila zame tudi precej naporna, saj sem bil prisoten ves čas snemanja, tudi takrat, ko nisem bil v igralski vlogi. Letos sem bil na snemanju tako prisoten tri mesece pet dni na teden po dvanajst ur na dan. Lani pa na enak način pet mesecev.

o Sicer vam je blizu filmsko in televizijsko ustvarjanje. Sodelovali ste pri več filmih, serijah, skritih kamerah, ustvarjali ste oddajo na novomeški televiziji. Kako ste pristali v tovrstni ustvarjalnosti, glede na to, da ste po izobrazbi socialni delavec?

Pridobivanja izobrazbe sem se lotil precej neodgovorno. Vpisal sem se na ekonomijo, ker tam ni bilo sprejemnih izpitov. Šolo sem bolj poredko obiskoval. Takrat sem namreč treniral košarko in igral za klub, ki se danes imenuje Krka. Srečo sem imel, da je Marjan Moškon leta 1990 v Novem mestu ustanovil lokalno televizijo, Vaš kanal. Prvo zasebno lokalno televizijo na področju Jugoslavije. Takrat sem že imel preprosto kamero, s katero smo snemali naše domislice na različnih žurih. Ob postavljanju nove televizije je Moškon izvedel, da nameravam kupiti novo kamero. Pregovoril me je, da sem kupil nekoliko dražjo, kot sem imel namen, in podali smo se na pot v Nemčijo, od koder smo jo »prešvercali«. To je bila prva kamera na Vašem kanalu, jaz pa sem postal eden prvih snemalcev. Kmalu je t. i. mladinska sekcija postavila svojo oddajo MKC TV, za katero sem tedensko prispeval po en video skeč. Ko so mladinci odrasli in nehali delati, sem uredniško prevzel oddajo in jo preimenoval v Mala Klinika Cinizma. To je bila prva oddaja na Vašem kanalu, ki je potekala v živo. Nekaj let jo je vodil Jani Muhič, ki pa se je tega naveličal zaradi pogostih tehničnih težav, saj enkrat ni delal ta mikrofona, drugič drugi itd. Potem sem jo vodil kar sam. In ko pogledam te oddaje, si nisem všeč. Leta 1995 smo s Sašem Đukićem in prijatelji za Malo Kliniko Cinizma vsak teden posneli humoristični pripetljajček, ki je imel neko skupno zgodbo. Te smo na koncu povezali v film, ki so jim v naslednjih letih sledili še nekateri filmi: Spomini Mame Manke (1996), Milice (1997), Na svoji Vesni (2000). Ker Milice snemamo vsakih dvajset let, smo leta 2017 posneli Milice 2.

o Ste sploh kdaj delali v svojem primarnem poklicu, torej kot socialni delavec?

Ne, nikoli. Leta 1985 sem se zaposlil na zavarovalnici, kjer sem pet let opravljal delo kontrolorja zavarovalnih polic. Ker sem si delo učinkovito poenostavil, sem imel dovolj časa tudi za druge stvari. Ob sredah sem šel po navadi v Trst po nakupih. Ob sredah zato, ker smo delali do sedemnajstih in sem lahko do konca službe že prinesel robo za sodelavke. Na zavarovalnici sem bil zaposlen do leta 1998, zadnja leta kot vodja tržnega komuniciranja in odnosov z javnost-

mi. V ta namen sem prebral par knjig in obiskal nekaj tečajev. Posluha za moje delo pri vodilnih ni bilo, zato sem bil bolj kot ne skladiščnik za promocijski material, pa kakšen transparent sem kam odnesel. Sem bil pa zelo prizadeven na tem področju. Spomnim se, ko je zmagovalec nekega triatlonarja priteknel v cilj, sem mu že posadil čepico naše zavarovalnice na glavo. Pri televizijskih poročilih s tega dogodka pa sem bil v vseh kadrih z velikim napisom naše zavarovalnice na hrbtu.

o Iznajdljivo ...

Tudi na sejnih sem bil kar iznajdljiv. Na Celjskem obrtnem sejmu se je dalo kaj sporočiti prek tamkajšnjega zvočnega razglašala in tako sem se dogovoril, da so objavili, da promovimo našega direktorja, da se takoj vrne na razstaveni prostor zavarovalnice, ker ga tam čaka predsednik vlade Janez Drnovšek. Drugič ga je čakal gospodarski minister in tako naprej. Uglednih gostov in direktorja seveda ni bilo na prizorišču, šlo je le za dvigovanje pomembnosti zavarovalnice. Leta 1995 sva se s prijateljem Marjanom Pirmarjem začela ukvarjati z ozvočevanjem dogodkov, tako da sem šel pogosto zjutraj direktno v službo,

po tem, seveda, ko sva s kamiončka, ki ga je bilo treba vrniti lastniku, zložila ozvočenje. Na začetku še nisva imela lastnega prevoza in nam je z njim pomagalo podjetje Avtogalant. Obenem sem tudi prva dva Rock Otočca naredil v službi, kjer sem imel pri roki telefon, faks, kopirni stroj ...

o Glede na vašo raznovrstno ustvarjalnost sklepam, da ste na svobodi. Tovrsten kruh je »trši« ... Kako vam uspeva? So prednosti in slabosti. Dobro je, da nimam obveznega urnika, slabo pa, da ni redne plače. Vedno si nekoliko v stiski, ali bo v prihodnosti dovolj dela in plačila. No, do zdaj je šlo, do statusa, ko bom vsakega prvega v mesecu prejel nakazilo, pa imam še tri leta.

o Verjetno se takrat vaš ustvarjalni duh vseeno ne bo umiril? Kje se še vidite v življenju?

Velikih ciljev ni več, pred menoj so le še majhna zadovoljstva. Ne čutim, da bi lahko naredil nekaj večjega, kot je bilo 17 zaporednih Rock Otočcev in 150 skritih kamer. Morda bom dodal še kakšnih 20 skritih kamer, rad bi organiziral tudi še en, poslovenilni Rock Otočec. Seveda pa želim nuditi čim

več prijetnih trenutkov, iskrivih doživljajev in radostnih srečanj obiskovalcem naše Hiše 1797. Pred tremi leti sva namreč z ženo kupila več kot 200 let stara objekta v zaledju Ljubljane, ki sta bila predvidena za rušenje, saj obnova finančno ne bi bila rentabilna. Najela sva kredit, prodala stanovanje v Ljubljani in za eno stavbo na LAS prijavila evropski projekt, ki temelji na turizmu in dediščini. Z vsem tem smo ohranili krasno hišo arhitekturne dediščine z dušo in zgodovino, kar gre seveda zaslugi ženi, arhitektki Mateji Panter. V to stavbo sta pred 100 leti zahajala tudi Hinko Smrekar in operni pevec Julij Bettetto. Zdaj je namenjena turistom, pa tudi za kakšne dogodke ali poslovna srečanja. Razpolagamo s štirimi apartmaji, skupno s 13 ležišči. Z družino živimo v sosednjem objektu, kjer so bili nekoč hlevi in skladišča.

o Kaj pa vas najhitreje spravi v smeh? Smejem se bolj poredko. Ni mi hitro kaj smešno. Všeč so mi domislice pametnih sogovornikov in uživam v bizarnih situacijah.

o Vam humor tudi sicer pomaga skozi življenje? Recimo tudi, ko se soočate s »senčnejšimi« obdobji?

Ko je obdobje »senčnejše«, ni humorja. V življenju si želim miru in drsenja skozenj brez skrbi. Žal to ni možno.

Ko je obdobje »senčnejše«, ni humorja. V življenju si želim miru in drsenja skozenj brez skrbi. Žal to ni možno.

o Če se ustaviva še na področju, na katerem ste nekaj časa sodelovali. Bili ste poslanec stranke Zares. Vas politika še mika?

Ne mika me. Me pa zelo intrigira kot opazovalca, kar je opazno predvsem na Twitterju. Če si aktiven politik, težko počneš še kaj drugega. Odvisno sicer od poklica. Zdravniki in profesorji se po politiki vrnejo na svoje delovno mesto, mene to ni čakalo. Vsi so me izogibali. Bil sem omadeževan, v mojih dejavnostih bivši politiki niso zaželeni. Mislim, da bom enostavno naprej snemal skrite kamere, vendar je moralo miniti kar precej let, da se je to zgodilo. Finančno so bila zame prva leta po končanju poslanskega mandata borba za vsakomesečno plačilo položnic. Mislim, da je bila stranka Zares dobra stranka in da smo veliko naredili, vendar mi zanjo sploh ni žal. Žal mi je, da ta trenutek ni v politiki Gregorja Golobiča. Človek je izkušnjami in znanjem. In povem vam še nekaj, on je najbolj pošten politik v Sloveniji. Žal večina, ki spremlja družbena dogajanja površno in lenobno sprejema vse, kar se jim servira, ni takšnega mnenja. Z nasprotovanjem neekonomični, netransparentni, neekološki gradnji TEŠ 6 je bil Golobič moteč tako za SDS kot za šaleški SD, predvsem pa za tiste, ki so delali velik posel in so bili dejansko močnejši od politike. Govorim o Urošu Rotniku in Petru Kotarju. Ko je vse najslabše o Golobiču govoril še Matej Lahovnik, takrat še član Zaresa in veliki podpornik TEŠ 6, je bil Golobič politično pokopan. Prikazali so ga kot največjega lažnivca, ker enemu izmed rumenomrhovinarskih medijev ni povedal za svoj delež v Ultri, čeprav ga je pred tem prijavil tako davkarji kot protikorupcijski komisiji. Ljudje so govorili: »Teš 6 je v redu, Golobič samo zato teži, ker ni pri koritu.« In ravno zaradi takšnega lenobnega, pišmeuhovskega odnosa večine je ta sežigalnica evrov nadaljevala svojo kriminalno pot.

0 Zelo neposredni ste v svojem odgovoru ... Vas je ta lastnost kdaj kaj tudi »stala«?

Mislím, da ne. Zdi se mi tudi nezahtevno, da na neko vprašanje odgovoriš brez taktiziranja. Vem pa, da je bila že v prvem razredu osnovne šole mama klicana v šolo, ker sem zagovarjal stališče, da Bog je. S sošolcem, ki je bil nasprotnega mnenja, sva se stepala. To je bilo zadnjič, da sem svoje mnenje branil tudi s pomočjo sile.

0 Kako pa kot nekdanji politik komentirate trenutne družbenopolitične razmere pri nas? Ste osebno zadovoljni s spremembo, ki se je zgodila na zadnjih parlamentarnih volitvah? Gremo v pravo smer?

S spremembo sem seveda zadovoljen. Ne želim si namreč politike, ki temelji na spodbujanju sovraštva, ki si želi jeznih državljanov; ki za vse, kar dela slabega, krivi druge. Ta politika pada na plodna tla predvsem pri ljudeh s slabšimi kognitivnimi sposobnostmi. Ti ne opazijo, da večino stvari, ki jih 'največja domoljubna stranka' očita drugim, počne sama. Ali gremo zdaj v pravo smer, pa je še prezgodaj reči.

0 Jeseni nas čakajo predsedniške volitve. Vas katero od imen kandidatov za predsednika, predsednico še posebej nagovarja? Kako pravzaprav vi vidite vlogo predsednika oz. predsednice pri nas?

Gneča je velika. Blizu sta mi tako Nataša Pirc Musar kot Marta Kos in tudi Ljudmila Novak bi mi bila. Zaenkrat najbolje kaže Nataša Pirc Musar in če bo izvoljena, bom zadovoljen. Mislím, da bi bila vsaka izmed njih boljša predsednica, kot je bil Borut Pahor. Kar se moških kandidatov tiče, bi na tem mestu rad videl Iva Vajgla. Je pa res, da sedanjega predsednika nihče ne bo mogel preseči po številu sledilcev na Instagramu.

0 Bili ste košarkar. Vas košarka še kaj (za)mika?

Ko mi je pri 26 letih ortoped po pretrgani križni vezi dejal, da naj raje plavam, namesto da igram košarko, sem skoraj jokal. Danes je moja želja, da bi rad v svojem življenju čim dlje normalno hodil in opravljal osnovne življenjske funkcije ter ohranil zdravo pamet. Star sem 58 let in mislim da so to leta, ko se prvič resnično zaveš, da ne boš živel večno, da ni več vsega pred teboj. Da boš nekaj sicer še naredil, a poti ni več toliko, kot jih je bilo nekoč. No, ko sva že ravno pri zdravi pameti, vam lahko zaupam še zgodnico izpred nekaj mesecev. Poklical

Žal mi je, da ta trenutek ni v politiki Gregorja Golobiča. Človek z izkušnjami in znanjem. In povem vam še nekaj, on je najbolj pošten politik v Sloveniji. Žal večina, ki spremlja družbena dogajanja površno in lenobno sprejema vse, kar se jim servira, ni takšnega mnenja.

me je lastnik restavracije Dolenjc z obrobja Novega mesta in dejal, da je slišal, da imam neka prenočišča, on pa dobi dva kuharja iz Srbije itd. Razložil sem mu, da je to v Dobu pri Domžalah, in sva se poslovila. Takoj zatem je še enkrat zazvonil telefon, mislím sem, da je še kaj pozabil, in sem aparat prislonil k ušesu. A iz slišane je bilo kmalu razvidno, da je po pomoti vzpostavil klicanje. Na oni strani sem namreč slišal: »Ti, a je to normalno, da gre Novomeščan živet v Dob?« in nato še odgovor: »A se tebi zdi, da je bil Kek že kdaj normalen?!« Kar zabavno je bilo. (smeh)

0 To je lahko tudi kompliment. Malo nekakšne »norosti« je vendarle potrebno, da človek lahko ustvarja presežne projekte, med katerimi je bil nedvomno tudi Rock Otočec. Se obeta njegova vrnitev ali vsaj kak podoben format festivala?

Rock Otočec je 17 let zapored nudil tri brezskrbne dni neki generaciji, ki je danes stara okrog 40 let. Včasih se mi zdi, da so bila to najlepša leta tega planeta. In v vseh teh le-

tih smo tudi poravnali vse račune. Dvakrat smo imeli sicer večji izgubi. Leta 2002, ko smo za naslednje leto blagovno znamko dali v najem in s tem, ter z ostalimi dejavnostmi, prilezli na nulo, in leta 2013, ko smo solastniki pač prinesli vsak nekaj denarja. Jaz, kot največji, sem na primer v ta namen prodal garsonjero. Če bi dobili možnost najema »originalnega« prostora ob reki Krki za gradom Otočec, bi naredili še enega, poslovilnega. Za zdaj to ni mogoče. Je pa to odvisno tudi od prijateljev, sodelavcev, Robija Judeža, Mihe Bukovca in Tadeja Kapša. Predvsem slednji je zelo pomemben. Zadnja leta je bil neke vrste izvršni direktor in brez njega se Rock Otočca ne da narediti ali pa bi ustvarili več deset tisoč evrov izgube. Morda bo ostalo pri knjigi, ki jo sestavljam že deset let.

0 Čeprav zelo redko govorite o svojem zasebnem življenju, slutim, da bi bil to hvaležen in zanimiv material za ustvarjanje biografije ... Ste razmišljali tudi že o tem ali morda prejeli celo kakšno ponudbo?

Franci s soprogo Matejo in hčerko Gajo.

Mislím, da bom v knjigo o Rock Otočcu vpletel nekaj osebnih zgodbic. A za zdaj niti ne vem, kako se knjiga izda.

0 Kaj pa vaši otroci, imate sinova in hčerko, sledijo vaši »dediščini« v smislu

ustvarjanja humorističnih vsebin? Ali je kateremu morda blizu košarka?

Ne eno ne drugo. Gotovo imajo tudi kaj svojih lastnosti, a so na svoji poti in mislim, da je pri vseh prava. Za prva dva sinova moram ob tem izraziti veliko zahvalo svoji nekdanji

Rock Otočec je 17 let zapored nudil tri brezskrbne dni neki generaciji, ki je danes stara okrog 40 let. Včasih se mi zdi, da so bila to najlepša leta tega planeta.

ženi Viki, ki je nosila večje breme pri vzgoji sinov Vida in Izarja, kajti bil sem precej odsoten oče.

0 Zadnja leta ste torej Dolenjec v Dobu pri Domžalah. Kako živite?

Bolje v Dobu kot na Dobu. Življenje v Dobu mi je prijetno. Sem Novomeščan, vendar zadovoljen prebivalec te vasi. Z ženo in hčerko Gajo uživamo blagodat velikih zelenih površin okoli doma, mi pa manjka to, da ko grem v vaški bife, ni nikogar, s katerim bi se pogovarjal, kaj zanimivega smo nekoč skupaj doživeli.